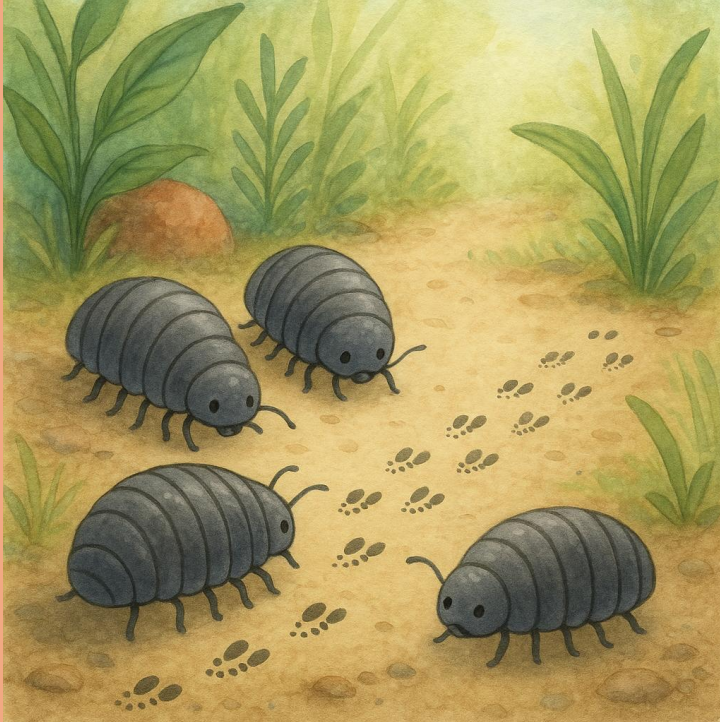

Een boef

In een hoekje van de tuin, onder een oude bloempot, woonden drie pissebedden: Pip, Pup en Pop.

Elke avond verzamelden ze lekkere kruimeltjes, gevallen bladeren en

stukjes fruit. En in de herfst lekker paddenstoelen. En dan gaan ze gezellig met zijn drieën eten. Meestal konden ze het niet allemaal opeten en bewaarden de rest voor 's morgens.

Maar de laatste tijd gebeurde er iets vreemds... 's Ochtends was de helft van het eten verdwenen!

“Er zit een boef in onze buurt!” riep Pip.

“Dan gaan wij op onderzoek,” zei Pop dapper.

Ze liepen voorzichtig op de zandpaadjes in de buurt. Ze vonden het best een beetje spannend.

Opeens zagen ze een heleboel kleine pootafdrukjes in het zand.

“Dat moeten wel een heleboel boeven zijn,” fluisterde Pup, een beetje zenuwachtig.

Ja, Pip. Maar we moeten toch echt verder zoeken, want anders hebben we straks geen eten meer.

Het drietal volgde het spoor tot ze achter een grote steen iets vonden.
Tussen het mos... zagen ze iets bewegen!

Het was geen groep boeven, maar één klein diertje met heel veel
pootjes.

“Een jong miljoenpootje!” riepen ze tegelijk. “Eet jij ons eten op, kleine
deugniet?”

Het miljoenpootje kreeg rode wangetjes en schaamde zich.

“Sorry,” zei hij zacht. Mijn pappa en mamma leven niet meer. En ik had
zo’n honger. Het spijt me dat ik jullie eten heb gepikt”

De drie pissebedden keken elkaar aan.

“Dan ben je geen echte boef,” besloot Pip. “Maar in het vervolg kom je
gewoon bij ons eten! Is dat goed?”

Het miljoenpootje knikte. “Dat vind ik heel aardig”, zei hij.

Sindsdien schoof
Oscar (zo heette het
miljoenpootje) elke
avond aan bij de
pissebedden.
Ze delen nu met zijn
vieren al hun eten.
En niemand hoeft
nog honger te
hebben. En ze
vinden het alle vier
erg gezellig.
En Pup werd een
beetje verliefd op
Oscar.